

комунікацій. Актуальність вище означених аспектів в умовах електронного урядування пояснюється теорією соціолога П. Сорокіна, який стверджує, що “структура соціокультурної взаємодії має три аспекти, які нерозривно зв’язані між собою, це: особистість як суб’єкт взаємодії; суспільство як сукупність взаємодіючих індивідів з його соціокультурними відносинами та процесами; культура як сукупність значень, цінностей та норм, якими володіють взаємодіючі особи, та сукупність носіїв, які об’єктивують, соціалізують та розкривають ці значення. Жодний із виокремлених компонентів цієї нерозривної тріади (особистість, суспільство та культура) не може існувати поза двома іншими” [4, с. 218].

Саме відповідальність за рівень управління в державі відрізняє державних службовців від інших соціально-професійних груп і потребує пильної уваги держави та громадянського суспільства з тим, щоб спілвали їхні ціннісні орієнтири подальшого розвитку системи електронного урядування. Кінцева ціль такого підходу – щоб рівень комунікацій держави зі суспільством дорівнював повній довірі. До цієї цілі мають прагнути державні службовці, щоб відповідати вимогам своїх роботодавців-громадян.

1. Інформаційні технології як фактор суспільних перетворень в Україні : зб. аналіт. доп. / за заг. ред. Д. В. Дубова. – К. : НГСД, 2011. – 96 с.

2. Клімушин П. С. Електронне урядування в інформаційному суспільстві : монографія / П. С. Клімушин, А. О. Серенюк. – Х. : Магістр, 2010. – 312 с.

3. Концепція розвитку електронного урядування в Україні : схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 грудня 2010р. №2250-р. – Режим доступу: zakon2.rada.gov.ua/laws/show/537-16

4. Сорокин П. А. Человек. Цивилизация. Общество / П. А. Сорокин. – М. : Политиздат, 1992. – 543 с.

ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА ЯК ОБ’ЄКТ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ

Мударісова А.Ф.

Науковий керівник – Гайдученко С.О., д-р держ. упр., професор

Державна політика відіграє надзвичайно важливу роль у суспільному житті. Вона прагне швидко виявити загальні соціальні проблеми, проаналізувати їх, щоб визначити причини їх виникнення, визначити їх складність, неузгодженість і знайти рішення для них. Держава ніколи, навіть у тоталітарних формах існування, не брала на себе усіх функцій суспільства і не здатна була монополізувати їхнє здійснення. Коло функцій, здійснюваних суспільством, значно ширше, багатше, змістовніше і є принципово іншим за своєю сутністю і призначенням, ніж

коло функцій держави. Функції держави є субсидіарними відносно функцій суспільства. Варто зазначити, що, насамперед здійснюючи виважену та цілеспрямовану політику у сфері місцевого самоврядування, держава визначально готує «грунт» для такого самообмеження в майбутньому свого функціонального впливу на суспільні процеси. Розвинене місцеве самоврядування закономірно бере на себе більшість із тих завдань, що турбують пересічного жителя, звільняючи державу від виконання невласливих її природі справ – питань місцевого значення.[2] Це є підтвердженням тісного зв'язку між державою і місцевим урядом і свідченням проникнення територіального самоврядування в самоврядування, а також наявності самоврядних елементів в самій державі.

Враховуючи ключову роль держави у визначенні засад внутрішньої і зовнішньої політики, а отже, і політики розвитку територіальних громад, залишаються певні проблемні питання у встановленні взаємовідносин «держава місцеве самоврядування». Це можна побачити, зокрема, аналізуючи редакції офіційного перекладу положень Європейської хартії місцевого самоврядування, у якій сьогодні місцеве самоврядування означає право і спроможність його органів у межах закону здійснювати регулювання й управління щодо суттєвої частки *публічних* справ, під власну відповідальність, в інтересах місцевого населення. Попередня редакція вказаного документа передбачала, що органами місцевого самоврядування здійснюється регулювання й управління щодо *суспільних* (у попередній редакції – *державних*) справ, які належать до компетенції цих органів. Поточна редакція найбільше відповідає англломовному тексту документа, у якому для характеристики предмета відання використовується термін «public». Це право здійснюється радами або зборами, члени яких вільно обираються таємним голосуванням на основі прямого, рівного, загального виборчого права і можуть мати підзвітні їм виконавчі органи. [4]

З цього визначення можна дійти висновку, що об'єктом місцевого самоврядування виступає частка публічних справ, яку становлять питання місцевого значення, тобто такі, що мають локально-територіальний характер і виникають у процесі функціонування територіальної громади, задоволення потреб її членів. Ці питання мають комплексний характер, оскільки пов'язані з реалізацією інтересів членів територіальної громади в усіх сферах місцевого життя: економіка, освіта, культура, громадський порядок тощо. Проте чітко визначити коло питань місцевого значення і відмежувати їх від питань загальнодержавного чи регіонального значення надзвичайно важко. Хартія не містить будь-яких критеріїв такого розмежування, чим надає свободу

визначення таких питань національному законодавству.[5]

Основним суб'єктом місцевого самоврядування є територіальна громада. Науковці зазначають, що в перекладі й щодо суб'єкта здійснення місцевого самоврядування є також певні непорозуміння. Зокрема, термін «local authorities», що є одним із ключових у контексті розуміння суті тексту Європейської хартії місцевого самоврядування, з англійської мови дослівно перекладається як local – місцеві (локальні), authorities – влади (влади). Такий підхід підтримується авторами Експертного висновку, у якому «Англійське «local authorities» перекладено як «органи місцевого самоврядування». Водночас у вжитку є інший переклад цього виразу – «місцеві влади» (напр., Конгрес місцевих і регіональних влад)».[6]

Аналіз ключових характеристик поняття територіальної громади підтверджує тезу про те, що під час вирішення державою питань розвитку місцевого самоврядування територіальна громада виступає об'єктом відповідної державної політики.

1. Gorman M. Community development in Europe / In Christensen K. & Levinson D. (ed). Encyclopedia of community: From the village to the virtual world. – London : Sage, 2003. – P. 96-110.

2. Батанов О. В. Конституційно-правовий статус територіальних громад в Україні : монографія / О. В. Батанов ; за заг. ред. В. Ф. Погорілка. – К. : Ін Юре, 2003. – 512 с.

3. Переглянута Європейська хартія про участь молоді в муніципальному і регіональному житті, 2003. Режим доступу: <http://nycukraine.org/files/pereglyanuta-yevropeyska-hartiya-pro-uchast-molodi-v-mistsevomu-ta-regionalnomu-zhitti.html>.

4. Барановська Т. М. Територіальні громади як первинний суб'єкт місцевого самоврядування та реалізації муніципальної політики / Т. М. Барановська, О. Г. Остапенко // Державне управління: удосконалення та розвиток. – К., 2015. – № 10. – Режим доступу : <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=909>.

5. Експертний висновок щодо відповідності національного законодавства України положенням Європейської хартії місцевого самоврядування. – Режим доступу: <http://old.csi.org.ua/?p=2364>.

МІЖДИСЦИПЛІНАРНИЙ ПІДХІД ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ ЖИТТЯ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Сагалович К.О.

Науковий керівник – Дегтяр О.А., д-р держ. упр., доцент

На сьогоднішній день не сформовано однозначний категоріальний апарат; відсутній міждисциплінарний підхід до формування національної системи публічного управління процесами забезпечення якості життя. Ціллю даної публікації є аналіз та узагальнення існуючих міждисциплінарних підходів до формування та розвитку національної системи публічного управління процесами забезпечення якості життя в